

Joan Lluís Bozzo

27 de gener de 1989

23

D Montserrat Minobis iumenge passat la companyia Dagoll-Dagom, amb l'obra que actualment representa al Teatre Victòria, *Mar i Cel*, arribava a les 100 representacions. Amb aquesta xifra se n'aconseguia una altra de rellevant i molt important: durant els tres mesos en cartellera de *Mar i Cel* (100 representacions) han passat pel Teatre Victòria 100.000 espectadors. Una xifra (els números canten!) que bat tots els rècords del món teatral aconseguits mai, gosaria dir, en el teatre català. Els Dagoll-Dagom, doncs, estan més que satisfets si tenim en compte que això, aquest èxit, els obliga a allargar la seva estada al Victòria i que els números finals seran encara més una altra xifra rècord. Tot això s'havia de celebrar i Dagoll-Dagom ho ha fet amb una festa —el dijous, ahir a la nit— que no va ser res més que un concert-espectacle sobre els millors temes de la història del musical. Així, ahir a la nit els components de Dagoll-Dagom ens van oferir —prèvia selecció personal i de cadascun d'ells amb acompanyament de l'orquestra— cançons i temes que anaven des del *West Side Story*, passant per *Porgy and Bess*, *Sophisticated Ladies*, *My Fair Lady*, *La bella Helena* i la *Botiga dels horrors*, entre d'altres musicals que gairebé tothom coneix i estima.

Les 100 representacions i els 100.000 espectadors s'ho mereixien. —Joan Lluís Bozzo: tot això que ha estat, el resultat d'una operació de marketing, una feina ben feta o un èxit assegurat des del primer dia?

—Jo diria que és el resultat de tot. És molt important a *Mar i Cel* tot el que fa referència a la promoció de l'espectacle, però el que ha estat vital ha estat el que l'espectacle comunica a la gent, que fa que aquesta en surt molt contenta; ells són els qui en definitiva es converteixen en la millor propaganda. Jo entenc que la publicitat serveix perquè la gent conegui l'existència de l'espectacle i que hi ha un producte al mercat; després, que la gent es decideixi a anar-lo a veure ja depèn del fet que, a través d'alguna amistat o conversa a vegades pescada al vol, li ho recomanin. Dit més senzillament, el boca-orella.

—Aquestes xifres són tot un rècord, no?

—Jo crec que sí, que és un dels rècords més importants del teatre català.



“Hem aconseguit un estil propi”

—Quin significat hi dona, Dagoll-Dagom? ¿El vostre treball serà més exigent?

—I tant! Nosaltres estem, des de sempre, compromesos amb un tipus de teatre dirigit a tots els públics sense que això vulgui dir rebaixar allò que nosaltres entenem és la qualitat artística i la dignitat de l'espectacle.

No valorem l'èxit dels nostres espectacles només pel nombre d'especta-

dors. Fem, que quedi clar, el teatre que ens agrada...

—I després resulta que té èxits multitudinaris, no?

—És clar, perquè procurem que arribi a tot el públic, com més ampli, millor.

—¿Això us obligarà a allargar la temporada, que havíeu previst en un principi fins a l'abril o maig?

—Sí, sí; hem hagut de prendre

unes decisions importants: hem vist que no era possible anar a actuar a Girona, Lleida i Tarragona, i per tant *Mar i Cel* només podrà ser vista a Barcelona bàsicament a causa de la complexitat del muntatge. I aquest motiu és el que ens ha decidit fonamentalment a allargar la temporada al Victòria, on intentarem que pugui venir tothom, de la Ciutat Comtal i d'arreu del país. Segons les dades que

tenim, el 35% d'espectadors són de fora de Barcelona, és a dir, del Barcelonès i de la resta del Principat. Hi ha molt interès a veure l'espectacle perquè la gent s'adona que és d'aquí, que és orginial i que els professionals del teatre som capaços de fer un espectacle internacional, de qualitat i amb material, tant humà com artístic i tècnic, del país.

—¿Què és el que ha estat més difícil: la posada en escena, el muntatge, l'adaptació general de l'obra o la conjunció dels actors i actrius?

—Sense dubte ha estat la conjunció, ja que tots els elements es van anar assajant per separat. L'obra, la vam assajar durant tres mesos i al mes de setembre en concret és quan vam poder ajuntar tots els elements: text, música, vestuari, llums, muntatge... O sigui, que solament vam disposar d'un mes per poder acoblar-ho tot.

—¿I el resultat esplèndid?

—A l'últim mes va ser quan jo ho vaig passar més malament; vam treballar moltíssim i vaig haver d'utilitzar tota la meua capacitat de concentració.

—Posats a començar de nou, ¿repetiríeu l'experiència?

—No cal ni dubtar-ne. Ha estat una de les experiències més alligadores i més positives. I alhora és molt agradable i gratificant veure com la companyia treballa molt a gust i amb molt d'entusiasme de tal manera que això és el que fa que es transmeti a l'espectador que *Mar i Cel* s'estrena cada dia, encara que avui ja hàgim fet més de cent funcions.

—¿Continuareu en aquesta línia de musical català?

—Sí, sí. Jo crec que aquesta —la del musical— és realment la que ens va més, la que s'adapta a la nostra manera de fer. Tenim —hi ha— un públic que vol espectacles d'aquesta categoria. I per tant val la pena que continuem treballant en la línia de l'espectacle musical. Pot ser que ara, però, ens resulti més difícil escollir el tipus d'espectacle...

—¿Ho dius pel repte que significa *Mar i Cel*?

—Evidentment. Però hem aconseguit un estil propi de demostrar alhora que al país tenim gent prou capacitada per fer espectacles musicals de categoria.

Les 100 representacions i els 100.000 espectadors en són una prova contundent. 100.000 felicitacions, Dagoll-Dagom!

AL VOSTRE GUST

Xavier Pérez

Temps de monòlegs

D'Elsa Schneider a *L'últim bany*, la vida teatral dels darrers dies s'ha bastit amb monòlegs. Sergi Belbel ens n'ofereix tres de cop, i pel preu d'un, a l'escenari del *Romea*. Però el públic, que entén des de l'inici que es tracta d'una sola obra, sent la temptació de construir el diàleg que falta, la veu que pugui unir les diferents figures femenines, el pensament que les agrupa; d'entrar en el joc dramàtic que l'autor, amb un sentit gens encobert de la ironia, li proposa.

I és que Elsa Schneider és, per sobre de tot, una ajustada peça irònica. Belbel treballa dues tragèdies femenines de molt diversa índole —una de ficció i una de real— i les ajunta dalt de l'escenari sense més explicacions. Per a ser més precisos, té l'original atreviment d'agermanar la senyoreta Elsa, extreta d'un conte de Schnitzler, amb la vida i la mort de l'actriu Romy Schneider. Com que l'únic element comú d'aquestes dues existències sembla ser el suïcidi, podríem pensar que el jove dramaturg terrassenc n'ha fet un gra massa. A pesar de tot,

Belbel es cura en salut, i ens regala amb un tercer personatge sorgit de la seva pròpia creació, que invita a revisar l'obra no com una simple suma de monòlegs, sinó com un diàleg d'infinites ressonàncies escèniques.

Laura Conejero, Rosa Novell i Imma Colomer han treballat, des de registres dramàtics ben diferents, però amb notable eficàcia, aquesta curiosa conciliació entre la pièce bien faite i l'avantguarda. I han assumit el text amb una devoció quasi tan forta com la del públic assistent el dia de l'estrena. Els possibles comenta-

ris que sorgeixen sobre les irregularitats d'aquesta obra, per altra banda ben recomanable, no impediran que es creï una bona expectativa davant la imminent presentació d'*Opera*, una nova obra de Belbel que s'estrenarà al Mercat de les Flors.

Però si els addictes als monòlegs encara en volen més, i es deixen per assaborir-ne un de ben pur, poden fer cap als Teixidors, on Jordi Coromina, amb la col·laboració del traductor i director Pere Puértoles, serveix un text de l'italià Roberto Lerici sobre un home tancat en

una cambra de bany. Contràriament a l'espectacle del *Romea*, *L'últim bany* pot patir el problema de la previsibilitat: tenir un home tancat al WC per espai de més d'una hora significa acabar veient tot allò d'imaginable que es pugui perpetrar allí dins. La cosa no donaria més de si si no fos perquè Lerici va concebre aquesta cambra de bany com un reducte dels grans universals de la cultura —de Shakespeare a Sade—, amb tots els quals el protagonista té contacte.

Vet aquí, doncs, un total despullament moral —i físic, val a dir-ho— d'un actor que ve a recordar-nos que fins en una cambra de bany podem ser definits com a productes culturals. L'obra, curiosament, no culmina amb cap suïcidi, la qual cosa agrairan els espectadors que hagin passat pel *Romea*. Però si el que en definitiva volieu eren morts, encara teniu temps d'anar al Regina, on, a risc que us converteixin en actors, l'espectacle RIP us invita a fer una original estada al cementiri: que tingueu sort!